

Arrest

nr. 147 089 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gegeven op 31 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2012 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2005 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Op 21 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 4 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker.

1.2. Op 21 december 2006 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 31 maart 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 oktober 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.4. Op 17 maart 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 januari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 31 januari 2012. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980.

We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 10.02.2005 in België verblijft; hij zich gedurende zijn verblijf op een uitstekende wijze geïntegreerd zou hebben en hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in België; hij Nederlands zou hebben aangeleerd, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsbewijs en kwitantie (CVO) en met een brief betreffende het cursusaanbod, met een brief van het centrum voor basiseducatie dd. 12.02.2010 en met deelcertificaten van de opleiding Nederlands 2e taal en hij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zou kunnen voorzien door arbeid, wat wordt gestaafd met een arbeidsovereenkomst dd. 10.11.2010 bij P(...) bvba en betrokkene een brief voorlegt van Dhr F.S., gericht aan P(...) Carwash, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.02.2005, werd afgesloten op 06.04.2005 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 08.04.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde element dat er in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de openbare veiligheid zou bestaan en dat hij in zijn asielprocedure nooit fraude zou hebben gepleegd of arglistigheden zou hebben gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

"(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Daarnaast werpt hij een kennelijke appreciatiefout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoeker heeft op 17 maart 2011 bij de Burgemeester van Eeklo een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 ingediend.

Op 31 januari 2012 werd verzoeker een beslissing van de de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dd. 10 januari 2012, waarin de aanvraag van verzoeker dd. 17.03.2011 om machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, betekend (cf. stuk 1).

2. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie, verzoekers gevolgde Nederlandse taallessen en werkbereidheid en de neerlegging van een arbeidsovereenkomst behoren tot de gegronde fase en niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoeker de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op zijn voorbeeldige integratie en gelet op zijn tewerkstellingsmogelijkheid in België.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld: Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïnviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïnviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat; meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken,... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn

aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest" :geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004/van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[...] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

3. Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoeker heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State;

4. Dat verzoeker reeds langdurig ononderbroken in België verblijft, dat hij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoeker in het bezit is van een arbeidsovereenkomst en onmiddellijk aan de slag kan, dat hij beschikt over een blanco-strafverleden.

Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met een onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheid, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij zijn aanvraag heeft ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel voert verzoeker 'een manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout aan, evenals de schending van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Vooreerst houdt verzoeker voor dat in de bestreden beslissing 'ten onrechte wordt gesteld dat de elementen van integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde' en verwijst hij naar een arrest van de Raad van State van 30.04.2003.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. De verwerende partij merkt op dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat:

"(...)"

In casu heeft de gemachtigde geheel terecht, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, beslist dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en werkbereidheid, in deze zaak niet verantwoord zijn dat verzoeker zijn aanvraag in België indient, en niet via de reguliere procedure in zijn land van

herkomst. De gemachtigde motiveerde terecht dat deze door verzoeker aangevoerde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De verwerende partij wijst verder op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Terwijl ook de verwijzing naar een arrest van de Raad van State niet dienstig is; nu dit arrest betrekking heeft op andere feitelijke omstandigheden en een andersluidend gemotiveerde beslissing van het bestuur. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden (zo bv. inzake de noodzaak van zijn aanwezigheid in België zoals verduidelijkt in het arrest) bevindt noch dat de in casu bestreden beslissing op exact dezelfde wijze werd gemotiveerd als in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van de Raad van State.

Verwerende partij verwijst tevens naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en afdoende. In casu besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie naar oordeel van de verwerende partij terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, betrokkenes aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

"Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. " (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoeker toont geen schending aan van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenzaken enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Ook verzoekers beschouwingen (die overigens pas voor het eerst in het verzoekschrift worden geuit, en niet in de aanvragen) als zou in de bestreden beslissing aan verzoeker een garantie moeten worden gegeven, faalt in rechte. Het is aan de verzoekende partij om in zijn aanvragen die elementen (buitengewone omstandigheden) aan te halen waarom hij zijn aanvraag in België moet indienen, en niet in zijn herkomstland kan indienen; bij gebreke hiervan wordt de aanvraag terecht onontvankelijk verklaard.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name de elementen met betrekking tot zijn integratie, de duur van de asielprocedure en het gegeven dat er in zijn hoofd geen gevaar voor de openbare veiligheid zou bestaan en dat hij in zijn asielprocedure nooit fraude zou hebben gepleegd of arglistigheden zou hebben gebruikt, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland". De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt "waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken", nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie "niet (verantwoorden) dat de aanvraag (...) in België wordt ingediend" en dat zij "het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980". Bijgevolg is hierover duidelijk gemotiveerd. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de verwerende partij verder gaat motiveren, in die zin dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de

formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet).

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoeker voert aan dat *“de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen maken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag”*. De motivering van de bestreden beslissing dat de door de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen met betrekking tot zijn integratie *“niet (verantwoorden) dat de aanvraag (...) in België wordt ingediend”* en dat *“(d)e elementen met betrekking tot de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, is evenwel volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid

vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoeker hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is. Evenmin doet de omstandigheid dat *“elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag”* aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoeker toont immers niet aan dat zulk element van integratie – in het arrest van de Raad van State waaruit de verzoeker vertaalt, gaat het om engagementen die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld – in zijn situatie aanwezig is.

Voorts herhaalt de verzoeker de elementen die hij in zijn aanvraag van 17 maart 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds had uiteengezet, namelijk dat hij *“reeds langdurig ononderbroken in België blijft, dat hij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat (...) (hij) in het bezit is van een arbeidsovereenkomst en onmiddellijk aan de slag kan, dat hij beschikt over een blanco-strafverleden”* en dat hij *“zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België”*. Hij laat evenwel na de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, namelijk dat de elementen met betrekking tot zijn integratie *“niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”* en dat *“van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving”* te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt de verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door hem aangevoerde elementen. Dat de verzoeker geen enkele garantie kan worden gegeven dat zijn terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, doet hieraan geen afbreuk, aangezien het nu eenmaal inherent is aan elke beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, die onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt, dat deze niet met zekerheid een voor de betrokken vreemdeling gunstige afloop zal kennen.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Tevens toont de verzoeker geen kennelijke appreciatiefout aan.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN